

Crítica clàssica

Jordi Maluquer

Contesa de violins

London Philharmonic

Leonidas Kavakos, violí;
 Vladimir Jurowski, director
 Palau de la Música, 5 d'octubre

La tardor ha començat amb una desfilada de bons violinistes. Fa poc, Vadim Repin i Joshua Bell amb l'OBC a l'Auditori; ara, Leonidas Kavakos al Palau. A l'horitzó, Vivianne Hagner i Isabelle Faust. La petita meravella de la nit va ser la propina afegida del violinista grec, la *Gavotte de la Partita núm. 3* de Bach. Poques vegades hem pogut sentir un so tan angèlic, farcit de minúcies trencadisses com el que va oferir en aquesta peça. En canvi, ens va desconcertar una mica l'extens *Concert per a violí op. 47* de Jean Sibelius. Teníem encara a la oïda la interpretació freda i transparent del letó Gidon Kremer, fa uns anys a l'Auditori, i aquí Kavakos, en canvi, va ser tot força i apassionament, en certs moments quasi rudes, fins i tot *tziganes*. Cada intèrpret fa la seva. Vés a saber com la sentia Sibelius quan la va compondre. El concert va començar com si hi hagués dos mons incomunicats entre solista i orquestra. La fusió es va produir al minut deu, després d'un esclat de so de l'orquestra.

La segona part la va omplir un *Rèquiem alemany*, op. 45 de Brahms, en què la London Philharmonic va tocar amb l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau preparats pel seu director, Josep Vila. Els solistes Miah Persson i Dietrich Henschel van fer la seva comesa correctament. La direcció del rus Vladimir Jurowski ens va donar una obra molt empastada, amb els mínims contrastos que el seu dramatismes exigia. Va fugir del tremendisme amb què sovint es toca i es va inclinar, amb bon gust, per una versió meditativa però que potser es va fer monòtona. Es van assolir, no obstant això, moments sumptuosos quan amb tessitures centrals cor i orquestra van exhibir la màxima intensitat, sempre sota control.